

a)-c) nævnte tilfælde vil de der nævnte retsregler kunne føre til, at der ikke gives erstatning. Det kan være tvivlsomt, i hvilket omfang der bør gives erstatning for forbud og pålæg, der ikke griber ind i bestående forhold, men indskrænker den fremtidige rådighed. Også her vil de under a) og b) nævnte retsregler kunne føre til at nægte erstatning. Med hensyn til de under c) nævnte tilfælde antages det i praksis, at de særlige sikkerhedsforanstaltninger, som forlanges, når en ny kloakledning skal lægges i nærheden af en eksisterende vandværksboring, må betales af spildevandsanlægget. Er der ikke tale om tætheden af kloakerør, men om at lede sedvanemæssigt rensset spildevand ud i et vandløb i nærheden af et sted, hvor vandværket allerede har boringer langs bredden, har man på den anden side i praksis været tilbøjelig til at lade vandforsyningen betale udgiften ved sikkerhedsforanstaltninger heroverfor — i praksis undertiden en forlængelse af spildevandsledningen, så den først udløber tilstrækkelig langt nedenstrøms for boringerne — jfr. U.f.R. 1958 B, side 76. Indenrigsministeriet har ikke ment at burde lovfeste praksis vedrørende disse sammenstød mellem nye spildevandsanlæg og ældre vandforsyningsanlæg. — idet vandforsyningernes betalingspligt ved sikring mod udledning i vandløb f. eks. kunne tænkes gjort afhængig af, hvor omfattende og dyr sikringen er —, men man mener at burde stille landvæsensretterne frit på dette punkt. Dette stemmer med den stilling, der er taget i § 44. Med hensyn til de under d) nævnte forhold kan det om § 45, stk. 2, anførte tale imod at give erstatning for fremtidig rådighedsindskrænkning. Rådighedsindskrænkningen efter § 42 kan dog tænkes udstrakt over større områder end indskrænkningen efter § 45, stk. 2, og man har i § 42, stk. 2, i det hele stillet landvæsensretterne frit med hensyn til spørgsmålet om erstatning for rådighedsindskrænkninger.

§ 42, stk. 1, 2. pkt., jfr. stk. 2., omfatter vandforsyningsanlæg, som ikke kan beskyttes ved ekspropriation. De vil kunne beskyttes, når naboretlige hensyn tilsiger det, og man har ment at kunne udstrække dette til alle de under a) omhandlede tilfælde, hvor der foreligger nærliggende forureningsfare. Bestemmelsen er i så henseende en videreførelse af 1926-lovens § 11, sidste stk., 1. og 2. pkt., og KF § 18, stk. 1. Endvidere bør de pågældende vandforsyningsanlæg, til dels i overensstemmelse med almindelige spildevandsretsregler, kunne beskyttes mod de under c) nævnte forhold. Derimod har man ikke ment, at landvæsensretterne bør kunne gennemtvinge en beskyttelse for de pågældende vandforsyningsanlæg mod de under b) og d) nævnte forhold. Medfører de

under b) nævnte regler, at forureningen kan forbydes, må vandforsyningsanlægget henvende sig til vedkommende myndigheder om forbud mod forholdet. Om erstatninger gælder i øvrigt det vedrørende stk. 1 anførte.

Som nævnt tager § 42 navnlig sigte på beskyttelse mod forhold, der ikke omfattes af §§ 39 og 40, men det foreslås dog i § 42, stk. 1, 3. pkt., at § 42 også skal gælde for forhold, der omfattes af §§ 39 og 40. Med hensyn til § 39 kan dette være praktisk, fordi man derved kan undgå kompetencetvivl i tilfælde, hvor det stiller sig usikkert, om et stof omfattes af § 39. Endvidere vil der muligvis kunne forekomme tilfælde, hvor en indretning, som er almindeligt tilladt i medfør af § 39, stk. 2, — f. eks. en nedgravet olietank, der opfylder fastsatte sikringsregler — bør fjernes for at sikre en nærliggende vandboring, og hvor det findes rimeligt ikke at gøre dette i kraft af en eventuel hjemmel i medfør af § 39 til at tilbagekalde sådanne tilladelser, men derimod efter § 42 med mulighed for, at landvæsensretten træffer bestemmelse om erstatning til grundejeren. For så vidt angår § 40 vil det muligvis kunne tænkes, at et nedslivningsanlæg tillades af sundhedsmyndighederne til trods for dets beliggenhed ved en vandværksboring, men at det kort efter, uden at der i øvrigt er fremkommet nye forhold i sagen, anses for uheldigt, at tilladelse er givet; også i sådanne tilfælde vil det muligvis efter omstændighederne kunne være rimeligt at forbyde nedslivningsanlægget med mulighed for erstatning efter § 42 i stedet for at tilbagekalde tilladelsen efter § 40, stk. 3.

Stk. 3 om udredelsen af erstatningen svarer til KF § 22, stk. 6, der er en videreførelse af 1926-lovens § 12, sidste stk.

Reglen i stk. 4 om, at private kun med sundhedskommissionens tilslutning kan rejse sag om beskyttelse efter § 42, stemmer med KF § 9, stk. 1, 3. pkt.

Det er landvæsensretten, der skal afgøre, om der skal gives påbud eller forbud efter § 42 og ydes erstatning herfor. Må der herunder tages stilling til et spørgsmål, der henhører under de almindelige domstole — f. eks. om den under b) nævnte lovgivning — kan dette spørgsmål dog henvises til afgørelse ved de almindelige domstole, jfr. 1926-lovens § 12, stk. 2, og landvæsensretslovens § 26, stk. 3. Indeholder en afgørelse efter § 42 en ekspropriation, vil afgørelsen altid kunne indbringes for de almindelige domstole efter grundlovens § 73.

Til § 43.

Bestemmelsen svarer til 1926-lovens § 11, sidste punktum, og KF § 18, stk. 2. Bestemmelsen svarer i øvrigt til et af landbrugsministeriet udarbejdet